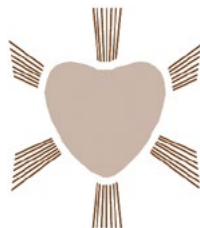

SRDÍČKO

ročník XXIV.
13. 12. 2020

5

Procházíme Adventem
nevědouce co očekávat
nevědouce v co věřit.
Procházíme Adventem
namísto co by Advent
procházel námi.

Náš advent

Čekáme na příchod
osobních vozidel
na výhru v loterii
na byt ve výstavbě
čekáme
na.
na.
na.
pi, pi, pi, na, na, na . . .
Aleluja Aleluja

Předvánoční

Uštvaní konzumenti
v kolovém shonu roku.
Andělské halali.
Kdybychom veškery žádosti
mohli zkonzumovat
zkonzumujeme i Vánoce –
donošenou příležitost
aby se v každém
mohla narodit
a na svět přijít
podivná potřeba
stát se
bližním.

(ze sbírky Aloise Volkmana
Znovuzrození, 1982)

VE FARNOSTI SE UDÁLO

Slavnost sv. Františka

Fotografie Miroslav Boudný

Představení nového betlému

Fotografie Ondřej Špetík

K VÝROČÍM OTCE DANIELA

V září jsme si připomněli 75. narozeniny otce Daniela a také 35. výročí jeho kněžského svěcení. Proto nás jeden milý farník poprosil, zda bychom uveřejnili tři písně – Čistá duše, Má zem a Stáří, které napsala Danielova maminka. Bohužel podzimní číslo Srdíčka už bylo v tu dobu hotové, a proto je s omluvou uvádíme až v čísle adventním. Poslední text napsala pro otce Daniela husovická farnice Karolína Ž.

Stáří

Našeptává doba,
že už nejsem roba.
Zbyla ze mě babka,
co po domě capká.
Kde je krása vlasů mých?
Na hlavě mi leží sníh.
Místo bílých perlí v ústech
tláčí moji dáseň můstek.
Tak se loučím dennodenně,
půvabu je čím dál méně.
Na očích je silné sklo,
za všechno se platí clo.
Přec mě ale těší žítí,
na jaře zas slunce svítí.
Rozběhnu se do lesa,
tam mé srdce zaplesá.

Čistá duše

Já jednou odvolána budu navždy,
ta myšlenka mi nedá někdy spát.
Co nejvíc dobra konat by měl každý,
jen tvůrčí silou kupředu se hnát.

Kdo zlými skutky dláždí svoji cestu
a nezná slitování, ani dobrý čin,
ten může obléknout si pancéřovou vestu
a neujde přec potrestání vin.

Oč lepší je to srdce plné něhy
a oči, které prozrazují cit,
v tom moři nejistot jsou blízko jemu břehy
a v duši toho vládne mír a klid.

Má zem

V širém světě tolik krás,
já však tvrdím zas a zas,
že má země je ten kraj,
kde je Praha zemský ráj.

Staletí již přeletěla,
láska k vlasti přetrvála,
oheň plá a nepohasne,
dokud svítí slunce jasné.

Kouzlo krkonošských hor,
v lesích kolem šumí vzdor
a ty říčky stříbropěnné
nezůstanou nikdy němé,
budou zpívat dál a dál,
byť nás čas i odvolal.

Vzkvétej dále drahá země,
odkud pochází to plémě,
z lůna jejích Václav vyšel,
zachránit svou zemi přišel.

František v lese usedl na pařez dubu starého
a hned se ptáčkové slétli kolem něho.
Pamatujte ve své písni na spasitele svého,
své písni můžete zpívat jen díky lásce jeho.
Ty, sovo moudrá, hlas noční zvěři o laskavosti,
kterou vás všechny Bůh náš hostí.
A ty, zvonku, hlas na zvonici,
že Ježíš na kříži trpící,
trpí za hříchy, které konáme,
hlas lidu, ať mu bolest nepřidáváme.
Ty, skřivánku, zpívej hlavně zjara,
neboť zima jeho láskou roztává.
Sýkorko malá, ale tónů plná,
zpívej tónů z božího jména.
A ty, kose, jdi lidem o životě zpívat,
neboť život je nejvíc, co ti mohl pán Bůh dát.
Vy, holubičky, vrkejte o nekonečné zemi,
neboť jedna z vás ukázala pevninu v moři Noemovi.
Vy, vlaštovky a rorysí, zpívejte o radosti,
kterou nás po smutku Bůh hostí.
Orlové, strážte Boží slávu
a ukažte cestu dobra davu.
Ty, skřivánku, zpívej o kráse kolem nás
a o tom, že pán Bůh je tu vždy pro nás.
Tak ptáčkové věděli, o čem mají zpívat,
učí nás jak pána Boha oslavovat.

DUCHOVNÍ OBNOVA

Na obnovu jsme vyrazili v pátek odpoledne společně s kuchařským týmem Kapi&Luci a duchovním „vůdcem“ Didakem. Dopravili nás výš, to abychom měli k Bohu blíž i opticky, a dál, dál od civilizace a jejích signálů, abychom naplno vnímali signály Lásky, totiž Ducha svatého. Byli jsme v Beskydech v nádherné postar-

ší chaloupce. Ovanul nás čerstvý vzduch a obnovování mohlo začít.

Po vydatném občerstvení v podobě prvního výtvaru z dílny K&L vyhlásil Didak silentium. „Co to je?“ zvědavě se dotazovali někteří z nás.

„To je ticho. Budete ho držet až do zítřejšího oběda.“ Ajajaj. Většinu z nás se

představa, že budeme muset mlčet nějakých 18 hodin, příliš nezamlouvala. Naštěstí jsme téměř polovinu prospali. I když ti, co mluví ze spaní, to možná vnímali trochu jinak :-). Před odchodem na kutě jsme se ještě společně pomodlili nešpory a pokyvováním si přáli dobrou noc.

Ráno bylo velmi zvláštní. Kapi nás budil svým obvyklým způsobem – hudbou puštěnou příliš nahlas – ale když jsme se na sebe podívali, všem na rtech přání „dobré ráno“ zamrzlo, a tak jsme se na sebe jen křenili a kývali hlavami.

Čištění zubů byl taky zážitek. V pidi koupelně se nás tlačilo asi pět a všichni poctivě drhli zubní plak a přitom na sebe „nenápadně“ pokukovali buď přímo, nebo skrz zrcadlo. Občas se někdo mírně přidusil smíchy. Ale všichni svorně mlčeli, a když někdo něco potřeboval, naznačoval. Takto jsme došli na snídani. Didak již ve výborné náladě seděl u stolu a vítal nás: „Tak jak vám to jde?“ Bez odpovědi. „Tady je takové báječné ticho!“ Didaku, Didaku...

Na programu bylo sedm darů DS (Ducha svatého). Začali jsme moudrostí a v průběhu soboty a nedělního dopoledne pokračovali rozumem, radou, silou, uměním, zbožností a bázní Boží. Didak nám o každém daru něco pověděl a pak nám dával příklady ze života.

Moudrost – MÍZA = životodárnost, zná Boha a věří mu, důvěrný vztah s Bohem, ticho v srdci, abychom se nezaplácali (aha, takže proto silentium), vede k usmíření a pokoji... „Nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě.“

Rozum – odezíráme od Boha, co je pro

nás dobré, vnitřní zrak (jít do hloubky, vnímat význam), rozumět tak, jak rozumí Bůh, INTUICE = vhled do Božích věcí; pochopení Ježíšova učení, slova Evangelia ...

Rada – MODLITBA = jsem s Bohem a mluvím s Ním, PARACLETOS = Ten, který je přivolán, Utěšitel, Přímluvce – máme moc ho zavolat; činit rozhodnutí dle Ježíše = VZOR, jak mám mluvit, jednat, Bible, vnitřní růst – RŮST v LÁSCE BOŽÍ, vydávat svědectví... „Jdi k Matce Boží, ta ti řekne, co máš dělat.“ „Pane, poraď mi, jak mám žít.“ „Velebím Hospodina, že mi byl Rádcem.“

Síla – vstát a jít za Bohem po každém pádu (neustále nás staví na naše slabé nohy), žít s Ježíšem a pro Ježíše, zvládneme i trnité cesty a nejtěžší překážky na cestě k Němu, závislost na Bohu – Otci (jako jeho synové a dcery), přijmout a unést to, co je tak, jak to je ...

Umění – skrze stvoření a umění (obrazy, knihy, filmy, hudbu ...) dává chápat lásku Boží a vidět Boha, Jeho skutky a krásu, přivádí k Bohu, v Jeho očích jsme tím nejkrásnějším stvořením, vidět krásu ostatních lidí a dívat se na ně s úctou, obdiv a ochrana stvoření, vděčnost, pomáhá nést kříže života... „Když se dívám skrze mříže, vidím růže.“ „Kde je Duch Páně, tam je svoboda.“ „Pokud stvoření nebudeš opatrovat, zničí tě.“ (Papež František)

Zbožnost – hluboké spojení s Bohem, dává smysl našemu životu, most mezi mnou a Bohem, povinnost je tehdy, když chybí nadšení, radost, vřelost, vnímá Pá-

novo srdce a lásku, hřeje naše srdce, učí nás věci obracet k Bohu, radovat se s radujícími, plakat s plačícími, napravovat pomýlené, těšit trpící, říkat pravdu s láskou, přijmout kříž, neremcat, vše z lásky ke Kristu... „Dítě se setkává s Bohem na matčině prsu.“

Bázeň Boží – nemít strach z Boha, BŮH = OTEC, LÁSKA, ODPUŠTĚNÍ, chce pro nás dobro, je věrný, koho stvořil, nikdy neopustí ... úcta k Hospodinu, víra, že Bůh se postará, touha podobat se Kristu, plně mu důvěřovat (jako děti věří svým rodičům), být s Ním, dělat věci na maximum (nejlépe, jak umím), přiznat svůj hřích, naplňuje naše srdce nadějí, uchvácenost Boží Láskou, Boží náruč = UKRYT. „Proč jsi sklíčená duše má, proč si ve mně tak ztrápená? Spolehej na Hospodina – ještě Mu budu děkovat, on je můj Bůh, má záchrana!“

V osobním volnu jsme se chodili projít, četli Bibli a jinou duchovní literaturu, modlili se... Když jsme se jednou při „samovolném rozptylu“ setkali asi v pěti na kopci u kříže, pomodlili jsme se litanie k Božímu Dechu. Bylo to něco neuvěřitelného a nečekaného. Každý jsme vyšli v jinou dobu jiným směrem, ale setkali jsme se a společně se modlili. Tak jsme poprvé porušili silentium. ☺

Silentium nám pomohlo k vnitřnímu ztišení, odpoutání se od pozemských starostí, přiblížilo nás k Bohu. Najednou jsme měli příležitost vnímat své nitro a okolní svět bez zbytečného hluku. Mohli jsme se plně soustředit na modlitbu, naslouchat Bohu i zvukům přírody. Umožnilo nám duchovně růst. Zjistili jsme, že není po-

treba neustále mluvit. („Mluvíš-li, ať jsou tvá slova lepší než mlčení.“) Spoustu věcí sdělujeme svým pohledem, pohybem, chováním.

Po zrušení silentia se strhl takový humbuk, že ho Didak raději opět vyhlásil. Někteří cítili potřebu vypovídat se, zazpívat si apod. „Druhé silentium“ jsme již nedodržovali tak poctivě jako předchozí, což byla možná škoda. Musíme ještě trénovat.

Mše, večere... Jdu ven podívat se na západ slunce. Stojím bosá v trávě smáčené rosou, na kopci a sleduji obzor. Odehrává se na něm fantastická podívaná. Zapadat slunce jsem viděla tolikrát, ale ani jednou to pro mě nebyl silný duchovní zážitek jako právě teď. Hledím na tu rudou kouli, přes kterou se občas přelege mrak, a mám v duši takový pokoj a mír jako ještě nikdy. Bůh ke mně mluví, stojí tam se mnou a spolu se díváme na to, co kdysi stvořil. Mám chuť utíkat, a tak běžím. Chce se mi tančit, a tak tančím. „Vzdávám Ti Bože chválu za stvoření, za nádheru, kterou jsi mě obklopil. Čím jsem si to zasloužila?“

V kostele se společně modlíme. Nyní máme možnost přicházet k sobě navzájem a taky ke Kapimu, Luce a Didakovi pro přímluvnou modlitbu. Duch svatý je přítomen. Kdo se nepřimlouvá ani nežádá o modlitbu, zpívá. Zaplavuje nás obrovská Boží milost. I ke mně někteří přicházejí, abych se za ně pomodlila. Zprvu jsem dojatá touto důvěrou a vděčná: Bůh mi žehná a já smím být jeho nástrojem. Vzápětí mě však naplňuje strach. Vždyť jsem to nikdy nedělala! Přece se takto osobně nemohu za někoho modlit! Co mám dělat?! A tu přichází Dech Boží, mé srdce hoří láskou a já se s důvěrou a vděčností přimlouvám u Boha za svěřeného člověka. Vždyť i já

potřebuji přímluvu ostatních. Jedná se o jedinečnou příležitost být tu jeden pro druhého a vzájemně si vyprošovat Boží požehnání tím nejhlubším a nejosobnějším způsobem. Ty, Bůh a já. Jen těžko se dá uvěřit tomu, že tento čas netrvá věčně, že jsme stále na Zemi.

Takto naplnění se vydáváme na louku, abychom při svitu měsíce pozorovali hvězdy. Vidíme je, přestože je obloha pokryta mraky. Sledujeme je zrakem, ale vidíme a vnímáme je srdcem, protože v tuto chvíli oči nestačí. Plníme svou duši tímto zážitkem, plíce čerstvým vzduchem, uši chladným vánkem a zrak pohledem na krajinu ponořenou do tmy.

Ještě nás čeká osobní setkání s živým Kristem. Didak nám nabízí noční adoraci v kostele. Nejistě se zvedá jedna, dvě ruce. „To vážně nikdo jiný nechce?“

„No... já bych... možná...“ Nakonec se odhodláváme všichni. Sestavíme rozpis a jde se spát. První jde rovnou do kostela. Čekám na svůj čas v jídelně a čtu si Bibli. Nemohu se vůbec soustředit. Jsem děsně nervózní. Za půl hodiny, na půl hodiny. Já to snad nevydržím! Těším se, ale mám i trochu obavy. Nemám tušení, co vlastně čtu. Už jen pět minut! Ach jo. Co teď? Zoufám si. Jdu ke kostelu. Začíná má půlhodina osobního setkání s živým Kristem...

Modlím se, tančím, zpívám, rozmlouvám s Bohem. Ze srdce naslouchám tomu,

co mi chce říct. Zapalují svíčky, které zhasínají. Připadám si tak neschopně a důležitě zároveň. Vždyť rozsvěcují světlo. Šířím ho dál. Jsem poslem Božím. Poslem naděje a lásky. Ke konci, těsně před odchodem říkám: „Bože, potřebuji znamení. Prosím, dej mi nějaké!“ Pozorně sleduji, co se bude dít. V oknech se zableskne. A znovu! Přichází bouře. „Děkuji, Pane!“

Usínám zaplavena radostí. Půl hodiny jsem se směla dívat na živého Krista! Ještě kousek z Bible a už spím.

Ráno směřovaly naše první kroky do koupelny, kde jsme si opět v naprosté tichosti čistili zuby. Další pak do kostela na nedělní bohoslužbu. Prožili jsme ji v Boží blízkosti i s Brunem a Anežkou, kteří se starají o těch několik domů a kostelík. Díky, že jsme za Vámi směli přijet!

Sedíme v jídelně, a než budeme jíst, sdílíme své zážitky a pocity. Byl to báječný a požehnaný čas prožitý (téměř) mimo civilizaci, s Božími signály a s přáteli. Někteří z nás prožili své nejhlubší zážitky s Bohem i s lidmi. Poděkování patří bratru Didakovi, že si pro nás připravil tak nabitý duchovní program a zprostředkoval nám obnovu – „znovuzrození“ – se vším všudy. Díky patří i kuchařskému týmu Kapi&Luci, který nejen vařil, ale pomáhal všude, kde bylo třeba. Didi nás sytil duchovně a tým K&L tělesně ☺. Děkujeme!

Ludmila Maliňáková

POUŤ DO KŘTIN 2020

Maria umí přetvořit chlév pro dobytek na Ježíšův domov. A čím? **Mořem něhy.** I naše nitro se někdy podobá spíše chlévu... A Maria má dar přetvářet chlévy v domov. Proto jsi tady, bratře a sestro!

Maria je služebnicí Otce, je Jeho chvála a překypuje radostí.

„Velebí má duše Hospodina a můj duch jása v Bohu, mém Spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici“.

Je vždy pozornou přítelkyní, aby v našem životě nedošlo víno a vše potřebné. **„Hladové nasytíl dobrými věcmi“** a mnohé další k nám přichází právě skrze Marii.

Maria má srdce prokláno, probodnuto mečem, mečem bolesti, a proto rozumí všem našim bolestem a trampotám. Bůh skrze ni činí **„veliké věci, protože je mocný. A Jeho jméno je svaté“.** Jsme tu proto, abychom si tuto pomoc vyprosili.

Maria je matkou, která svým mateřským citem otevírá naše srdce víře. Jako pravá máma putuje s námi a nepřetržitě nás posouvá do blízkosti Boží lásky. Postrkává nás blíž k Ježíši.

V této svatyni lze pozorovat, jak nás Marie kolem sebe shromažďuje a vede k svému Synu a Božímu Synu. A my tu najdeme Boží sílu, abychom **snášeli utrpení a únavu života i jeho stereotyp.** Ježíš nechce, abychom putovali bez matky a matka nechce, abychom putovali sami, bez její mateřské péče o ochrany.

Maria je ženou víry, která putuje ve víře. Ona se nadechla Ducha Svatého, přijala Ježíše a jde cestou služby.

Když se budete dlouho dívat na Marii, **uvidíte a následně uvěříte v sílu něhy a citu.** Na ní vidíme, že pokora a něha nejsou ctnostmi slabých, nýbrž silných, kteří nepotřebují zacházet špatně s ostatními, aby pocítili svoji důležitost.

Komu z vás nejde číst Písmo anebo jej vůbec nečtete, tak se alespoň dívejte na Marii, dlouze se dívejte, často se dívejte. Protože Maria je evangeliem, je radost-

nou zprávou o Bohu a Jeho Synu i Duchu Svatém. Amen.

br. Didak, fotografie Miroslav Boudný

KŘÍDLA STANISLAVA KRÁTKÉHO

13. listopadu jsme si připomněli deset let od úmrtí otce biskupa Stanislava Krátkého, který působil i v naší farnosti. Připomeňme si ho první částí rozhlasového vzpomínkového cyklu Miloše Doležala.

V perspektivě křesťanské víry není bolest a strádání něčím bezesmyslným, nýbrž moudrou školou, která učí „létat“. Tedy osvobodivě a beze strachu nahlížet život.

Miloš Doležal

Myslím, že život každého člověka má v sobě určité prvky, které mohou druh-

ho povzbudit. I život obyčejného „pěšáka“ je zvláštní: jakmile člověk jeden úsek překoná, přijde druhý a znovu mu otvírá oči. I když jsem dovršil 11. listopadu již třiaosmdesátý rok, otvírám oči stále a po každé nacházím něco, co je zajímavé a co je potěšitelné. A nechci přitom vidět jen jednobarevné: jsou také mnohé věci, které

bychom nazvali negativními nebo smutnými, ale kdyby člověk do těchto negativních tónů upadl, tak by vlastně musel stále víc naříkat. Jakmile si však víc všimáme tónů kladných, můžeme vidět, že rosteme. A kdyby někdo měl dojem, že víra a příkázání Boží anebo církevní nebo různé předpisy právní jsou jen povinnosti, že to je břemeno, není to správný pohled. To nesmí být břemeno, to musí být křídla. A i ta duchovní křídla musí být hmotná, protože kdyby nebyla hmotná, jsou nanic.

A pak jsou zde i křídla tělesná a k nim patří naše kořeny, k nim patří místo, kde jsme se narodili, kde jsme žili, kde jsme

se naučili dýchat a kde jsme se naučili usmívat a z něčeho radovat. A já jsem vděčný za to, že mám takové zajímavé kořeny. Narodil jsem se – podle dnešního výrazu bych řekl – v paneláku (tehdy nebyly paneláky, ta ulice u dětské nemocnice v Brně se jmenovala Na kopečku, a skutečně – jde se tam nahoru) a my jsme bydleli jako proletáři úplně v podzemí, v úrovni chodníku. Tam jsme měli jedinou místnost a k tomu kuchyň a v tom se žilo. Tak jsem žil až do maturity, a i když jsem toho moc neměl, byl jsem spokojený, že žiji a že žijeme. A myslím, že je důležité, když se člověk naučí takové skromnosti.

Narodil jsem se v roce 1922, tedy v první repub-

lice. Tatínek pracoval ve Zbrojovce jako stolař, maminka zas byla doma, pečovala o nás. Oba přitom prožili své dospívání a mládí ve Vídni. Byl to takový kontakt s civilizací Vídně, a to s civilizací těch, kteří tam pracovali. Maminka tam sloužila – jako třeba teď máme au-pairky a podobně – a myslím, že tím oba dva hodně získali. Ostatně tehdy se s humorem říkalo, že největší české město je Vídeň, a od jednoho Vídeňáka jsem pak slyšel, že pravý Vídeňák je ten, který ani babičku nemá Češku.

Maminka a tatínek byli z Vysočiny, z farnosti Žďárec u Tišnova. Tam jsem

také rád jezdil a tam jsem zase poznal tvář přírody. Když pak rodina při svících nebo v temnu poslouchala vypravování schopného člena rodiny, byly to nezapomenutelné večery. Myslím, že dnes ani nejlepší televize toto nemůže nahradit: živý člověk a k tomu člen rodiny, který vypravuje o nějakých dramatických chvílích svého života a zároveň to dovede hodnotit, to je úžasné. V rodině ze strany maminky měli slepého dědečka. Na něho si vzpomínám, jak přikládal do ohně, aby bylo trošku teplo. A celý den se modlil. Co ten uměl vypravovat a jak on to prožíval... Tento kontakt se světem starších, nemocných, postižených nebo jinak trápených je určitě důležitý životní kořen.

My jsme tehdy bydleli jako proletáři, tam už byl okraj města. Až dál jsou Zábrdovice a na druhou stranu zase Husovice. Mezi tím tam byla pole, říkalo se Černá pole, tam se začalo stavět a měl jsem vlastně kontakt i s těmi stavbami, viděl jsem, jak se pracuje. Byla tam také pěkná cihelna a to bylo místo, kde jsme si hráli a žili takovým vlastním životem. Nedá se říct, že by to prostředí bylo nějak moc religiozní, protože to už je okraj. Až do mého svěcení v roce '46 patřila tato ulice do Zábrdovic, ale to jsem nevěděl. Sice jsem tam byl pokřtěn, odtud jsem to znal, ale někdo by řekl: To jsou podivní křesťané, ti znají faráře, jen když křtí. Také u bířmování jsem si to uvědomil, ale jinak jsem více žil religiozitou města, která se přitom nesoustředila na jedno místo: chodili jsme do kostela tam, odkud byl vyučující katecheta nebo profesor. Takže zpočátku to bylo ke svatému Jakubovi, pak jsme chodili k jezuitům, pak k Tomáškoví, zkrátka byla zde variabilita a člověk chápal svůj duchovní

domov trošku víc komplexně. Nebylo to vázáno jen na jednu osobu. A v době dospívání jsem šel tam, kde ta – abych tak řekl – duchovní obsluha byla největší. Měl jsem už od malička „volání ke kněžství“ a to se projevovalo mým zájmem o tuto oblast. My jsme totiž nebyli, abych tak řekl, kostelní rodinou, začal jsem se o to zajímat ze své iniciativy. Sice maminka byla věřící, tatínek také, ale kdybychom vzali nějaká přísná měřítka, myslím, že bych dnes nebyl ani pokřtěn, poněvadž by se řeklo: Ti rodiče nechodí do kostela. Kdybych narazil na nějakého radikála, řekl by: Až budete chodit do kostela, tak vám ho pokřtíme. Neřekl by to ze zlé vůle, ale z neznalosti situace, jak proletariát žije: ten je rád, že si vůbec chvíli oddechne. Na tu duchovní oblast prostě nebyl čas. A je otázka, zdali jsme vůbec měli nějaké sváteční šaty, abychom šli do kostela. Až když jsem šel k prvnímu svatému přijímání, tak se něco pořídilo.

Mimořádným způsobem jsem pak ocenil dílo Kongregace redemptoristů. To byli misionáři, kteří působili v kostele u sv. Michala v Brně. Dnes skoro v každém brněnském kostele je nějaká večerní akce, ale tehdy to byla doba, kdy večerní bohoslužby vůbec nebyly, i když ve světě to už běželo. Ale tam byl ten duchovní servis stále po ruce. A právě tam byli kněží, kteří si mě i dalších studentů všimli. A byli i další – třeba Otec Pecka vedl sociální sdružení studentů. A u redemptoristů jsem našel – neřekl bych – vůdce, ale duchovní přátele. Ne někoho, kdo chodí se zápisníčkem a zapisuje si dobré skutky, ale spíš takový přátelský doprovod a ten bych vysoko hodnotil. To byla také taková křídla. Když někdo létá na tom svém letišti, je

to zajímavé. Ale ještě zajímavější je, když letí ještě na další letiště nebo do velké dáli, příp. za hranice.

A udělat křídla můžeme přitom z toho, co by zdánlivě vypadalo jako břemeno. Treba nemoc otceva. Byla takovým duchovním zabarvením naší rodiny. Někdo by mohl sice říct, že je to velké sražení gravitace, ono to kupodivu ale pozvedá. Tehdy propukla velká infekce španělské chřipky a lidé na to umírali. Otec sice stále vzdoroval, ale kolem 50. roku už byl úplně neschopný. Je dobře, když k tomu člověk najde správný vztah. My jsme cítili povinnost být otci blízko, potěšit ho, mluvit s ním, provést ho na procházku, zapálit mu cigaretu a podobně. To jsou taky taková křídla. Mládí, poznačené pohledem na nemocného otce. Moderní lidé se trochu tohoto pohledu bojí. Ne proto, že by neměli někoho rádi, ale považují to spíše za prvek smutný. A tak raději ať jsou ti nemocní někde v sanatoriu, někde v ústavu, kde se o ně pečuje – a možná z hlediska lékařského lépe, než by tomu bylo doma. Ale – a to říkám z vlastní zkušenosti – ono to tak negativní není. A nám se to nejevilo jako břemeno, ale jako takový úkol, a to úkol pozitivní. Kdo se totiž učí účtě k člověku staršímu, určitě roste. Najít bližního pak znamená najít sebe, a co je zajímavější, je to také cesta, jak najít Boha. Otázka bolesti a smyslu bolesti, i když není předložena jako nějaký filozofický či teologický problém, tajemně působí v duši člověka a jsou to také takové naše kořeny. A protože ta moje zkušenost byla tak blízká, bylo to něco, čím člověk takřka dýchal, hodně mi to dalo.

Jakmile člověk jde úplně od podlahy, projde všemi těmi stupni a vidí všechno

plněji. Když začne někde uprostřed, v lépe situovaných rodinách, některé věci ani nevidí.

Ani komunikace s Němci, zvláště ta katolická, mi nikdy nedělala potíže. O to větší překvapení bylo narušení komunikace v době Hitlerově. Vždyť Brno bylo z velké části německé. Spojovala nás latina: byl průvod Božího těla a zpívalo se latinsky a nikomu nepřišlo, že by mu bylo v něčem ubližováno. Dnes se hledají principy společného života v rámci Evropy: to řešení není v tom, že si dáme přesné hranice a vytvoříme národnostní ghetta. Tady stále existuje kulturní a náboženská komunikace a to je priorita, kterou nelze přehlédnout.

To, s čím jsme se setkali ve svém mládí, je cenné, i ten kontakt s německým živlem. Už u malého dítěte se tvoří hlubší horizont. Děkuji Bohu, že mi dopřál místo pro nejranější mládí, které mělo tolik příležitosti k zajímavým obzorům. A může to být důvod k díkům pro každého člověka. Když se setkáme s něčím negativním, hned hledejme také pozitivum. Ať už běží o zdraví, o rodinnou situaci, o místo, kde bydlíme, o ekologii, všechno má své pozitivum, a když ho najdeme, tak můžeme mít úsměv, a nejen úsměv dítěte, které ještě nemyslí, ale které začíná myslet, začíná se radovat a ví, že má úkol tu radost kolem sebe šířit.

Zapsáno podle prvního dílu rozhlasového pořadu Miloše Doležala Křídla Stanislava Krátkého složeného ze vzpomínek Stanislava Krátkého (upraveno M. Č.)

Foto: Václav Hortvík, Pouť na Svatém Kopečku u Mikulova, 3. 9. 2006

SBÍRKA NA BOHOSLOVCE

Také v tomto čísle Srdíčka pokračujeme v představování sbírek, jichž se účastníme, a tentokrát se budeme věnovat sbírce na bohoslovce. Ta je určena výhradně na podporu bohoslovců brněnské diecéze, kteří studují v Olomouci nebo jsou vysláni otcem biskupem na studia do Říma. Ve školním roce 2019/2020 studovalo v olomouckém semináři deset bohoslovců, za něž biskupství uhradilo téměř dva miliony korun, a v Římě dva bohoslovci. Na ty dalo biskupství dohromady 250 tisíc korun.

Podle rektora Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci P. Pavla Stuška je ze sbírky placeno následující:

1. pobyt v semináři (bohoslovec na pobyt v Arcibiskupském semináři v Olomouci přispívá částkou 1800 Kč měsíčně)
2. energie
3. celodenní strava
4. formační program
5. mzdy představených a zaměstnanců semináře
6. další náklady (provoz kaplí, pořízení kleriky pro bohoslovce, nákup uklízečích a dezinfekčních prostředků, provoz seminárních automobilů, údržba části budovy, kde bohoslovci žijí atp.)

Ze sbírky se nehradí provoz ani údržba těch částí budovy semináře, které se pronajímají studentům jako kolej. Za všechny dobrodince slaví rektor semináře každé pondělí mši svatou v kapli sv. Cyrila a Metoděje.

Studium v římském Nepomucenu stojí asi 250 000 ročně (ubytování a školné). Biskupství se na této částce podílí z 50 %.

Studium bohosloví je možné podpořit touto modlitbou:

Otče svatý,
obracíme se na tebe s důvěrou,
jak nás to naučil Ježíš:
„Pošli dělníky na svou žeň“.
Naše Církev očekává svaté a zbožné
pastýře.
Dej, ať jsou naše rodiny štědře otevřené
pro život,
schopné výchovy k víře,
a ať ochotně doprovázejí své syny
v jejich odpovědi na Tvé volání.
Dej, ať se naše farnosti promění v živá
společenství,
která budou pomáhat každému povolání
v jeho zrání.
Ty, jenž jsi v Marii uskutečnil
podivuhodný plán milosti,
podle příkladu její ochotné a velkorysé
odpovědi
otevři srdce mnoha mladých lidí,
aby dovedli přijmout tvůj dar.
Sešli na náš seminář svého Svatého Ducha,
aby byl místem hlubokých zážitků setkání
se s Kristem,
a ať uskutečňuje své poslání
prověřovat opravdovost povolání
a připravovat svaté kněze.
Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.
Amen.

Arcibiskupský kněžský seminář v Olomouci je možné podpořit také převodem na účet č. 0-1804793389/0800,
VS: 45057.

Ondřej Špetík

PODĚKOVÁNÍ OD JURIJE KOPILCE

Od roku 2015 se farnost Brno-Soběšice účastní projektu Adopce na dálku, který organizuje Ostravsko-opavská charita. V tomto projektu podporujeme ve vzdělávání dvě děti ze Zakarpatské Ukrajiny. Chlapec Jurij Kopilec má nyní šestnáct roků a dívka Olexandra Slivka dvanáct. Obě děti jsme si vybrali z „nabídky“ Ostravsko-opavské charity, protože žily pouze s jedním z rodičů. Maminka se o chlapce Jurije nestarala, odešla z domu, a tatínek dívky Olexandry zahynul při práci v Rusku. Děti nám po celé pětileté období naší podpory píší pravidelně dopisy.

Chlapec Jurij Kopilec nám napsal v červenci letošního roku velmi pěkný a dojemný dopis, v němž uvádí:

Dobrý den, chci Vám moc poděkovat za Vaši podporu a za to, že mi pomáháte. Dej Vám Bůh zdraví a Boží milost. Já studuji 10. třídu v liceu (v ČR jako střední škola) na elektrikáře a počítačovou diagnostiku. To se musím učit dlouho. Bydlím s babičkou a dědečkem, máma ani nevím, kde je. Táta se po druhé oženil, ale nebydlím s ním. Babička se mě vzala, ještě když jsem byl malý, dobře, že jsem nešel do dětského domova. Maminka mě do dětského domova chtěla odložit jako štěně. Ted' chápou, kdo je mi opravdu drahý, je to babička a děda, se kterými chci žít. Ještě jednou Vám děkuji a přeji hodně zdraví, mějte se hezky. Ať Vás anděl chrání a ukáže Vám správnou cestu.

S pozdravem Jurij

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: sdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXIV, 5/2020, 13. 12. 2020**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková** (šéfredaktorka)

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka prvního čísla dalšího ročníku Srdíčka bude dne 18. 2. 2021.